

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

**ПАВЕЛИЋЕВ
ТЕСТАМЕНТ**

књига прва

**ЗАВЕРА ПРОТИВ
СРПСКОГ НАРОДА У НДХ**

Copyright © 2004, 2023, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2023, ЛАГУНА

**ПАВЕЛИЋЕВ
ТЕСТАМЕНТ**

САДРЖАЈ

Предговор	9
Кржаве мрље комунизма.	17
Ко су комунисти и по чијој директиви су рушили Југославију	44
Уговор комуниста и усташа.	129
Комунисти стварају осећај кривице српском народу .	166
Хрватска мржња према Србима која је довела до геноцида.	186
Стварање Хрватске православне цркве – још један акт планиран уговором усташа и комуниста.	281
Крађа српског устанка од стране КП хрватске	296
Српски устанак или револуција	368
Дигресија која потврђује политику комуниста – бомбардовање Београда по налогу Јосипа Броза 16. априла 1944, на Ускрс	419
<i>О аутору</i>	421

ПРЕДГОВОР

Зашто Србе мрзе?

Зашто Србе мрзе Хрвати и Словенци?

Зашто Муслимани, Албанци, Бугари, Мађари...?

Зашто Србе оптужују чак и они којима су Срби дали слободу и независност?

Наравно, ствар не треба генерализовати, има изузетака, али ти изузеци не делују довољно снажно. У разним историјским приликама мржња ових народа је била врло снажна, могу рећи геноцидна. Срби, у име братољубља, у име хришћанства, на геноцид нису одговарали осветом. У име југословенства опростили су Хрватима, Словенцима и Муслиманима ратну одштету из Првог светског рата. Због тога нису заузврат добили љубав. Мрзели су их због Југославије...

Зашто мрзе Србе? Зато што та реч, тај појам означава православље, зато што та реч асоцира на историју, на слободарску традицију коју није лако стећи. Зато што су Срби рушили и стварали државе. Мрзе их што су бунтовници и ратници...

Србе мрзе и зато што су препрека за ширење католицизма према Истоку. Мрзе их што су препрека за ширење ислама према Западу...

У двадесетом веку мрзели су их и комунисти зато што свој национални етнос нису хтели да претопе у црвену империју. Скоро све Србе који су били за комунизам, али без мржње према српству, Москва је побила! Остали су само послушни. Комунизовање Србије није дошло са истока, већ са запада, преко комуниста Хрватске и Словеније.

Историјски гледано Срби су били осуђени на крваву елиминацију зато што до тада нису погнули главу ни пред којом страном идеологијом. Тај отпор ујединио је непријатеље. На западу стајао је моћан Ватикан и његова црна интернационала, а на истоку Москва и црвена интернационала. На југу зелена интернационала ислама... Поред свега ту је била и германска мржња према Србима.

Пресуда је била кратка и јасна: *Србе њреба унишиишии!*

Егзекутори су били сви. Немачку инвазију искористили су они које су Срби побеђивали у претходним ратовима. Српски народ доживео је геноцид на верској и политичкој основи. Током Другог светског рата непријатељи су убили око милион и триста хиљада Срба!

Југославијом је завладао комунизам! Грехе геноцида опростила је КПЈ, у име „братства и јединства“, свим оним народима који су у њему учествовали. Бугарима и Мађарима опрштено је у име комунистичке солидарности. Албанцима не само да је опрштено већ су и награђени обилном помоћи у њиховој држави. Ратни плен Албанаца на Косову и Метохији отет од Срба легализован је законима које су донели комунисти. Прогнаним Србима отета је земља и забрањен им је повратак. У име „братства и јединства“...

У Независној Држави Хрватској убијено је око 800.000 Срба, четврт милиона их је под претњом хрватског усташког ножа преведено у католичанство.

Хрвати усташе, али и Хрвати уметници као Назор и Аугустинчић, кад су видели да католичка хрватска држава неће опстати, променили су ћурак. Заборавили су да су

писали оду Павелићу и вајали бисту Поглавника – постали су партизани. Усташа Сулејман Филиповић постао је члан владе, члан АВНОЈ-а. У име „братства и јединства“ њему су комунисти опростили злочине над Србима. Опрштени су злочини и другим усташама и домобранима. Многи су постали генерали ЈНА, примао их је Јосип Броз.

Када су усташе и домобрани масовно прелазили у партизане после 1943. године, нормално је да је партизански покрет све више падао под њихов утицај. Хрватски дух је завладао јединицама, а Срби су полако потискивани са истакнутих места за која су се изборили у рату.

У таквим историјским околностима било је најједноставније прећи преко хрватско-усташког колективног злочина. Најлакше је било све то прогласити српском пропагандом а трагове уништити.

У својој првој књизи *Варварство у име Христово*, коју сам радио са професором др Драгољубом Живојиновићем, анализирао сам корене католичке мржње према Србима и православљу од прве деценије двадесетог века па до првих година мира после Другог светског рата. Због тога у књизи коју читате – *Павелићев њесџаменџ*, I том *Завера џроџив срџскоџ народа*, неће бити у првом плану католичка мржња хрватских шовиниста, већ мржња хрватских комуниста према Србима.

Да ли је заиста постојала завера против Срба Хрвата-усташа и неких Хрвата-комуниста који су потпомогли геноцид у НДХ?

Нисам историчар, већ обичан новинар. Сумња у постојање завере у мени је подстакнута податком из књиге Зорана Ненезића *Масони у Јуџославији (1764–1980)*, објављене у Београду 1988.

Овај аутор објавио је изводе из споразума комунистичких и усташких лидера којим је предвиђена њихова сарадња на рушењу Југославије. Потписници овог споразума,

постигнутог у затвору у Сремској Митровици, били су Моша Пијаде и Миле Будак, идејне вође комунизма и усташтва у Југославији. На извор података баца сенку Милан Банић, Недићев стручњак за масонска питања, који је био сарадник немачке обавештајне службе још пре окупације. Тај „бекграунд“ Милана Банића послужио је научницима из периода социјалистичке историје да споразум омаловаже и одбаце као плод „пропаганде“. Међутим, догађаји током Другог светског рата на територији НДХ касније су показивали да је неки споразум ипак постојао и да је био на штету српства и српског православља. Да сада видимо извештај Милана Банића у који званична историографија, нарочито из Хрватске, сумња:

Усташко комунистичка сарадња, чије перспективе сада запажам, није нова појава. Познато је да ово пријатељство датира још из бивше Југославије, и да је на бази борбе противу Српства, Православља и „српске хегемоније“ добило свој реалан изражај у протоколу споразума између вођства усташке организације и вођства Комунистичке партије Југославије. Споразум је закључен у Казненом заводу у Сремској Митровици, а потписан од стране Моше Пијаде и др Мила Будака. Његова идеолошка основа сажета је у члановима 2 и 3 који гласе:

2) Вођство југословенске комунистичке партије, свесно своје улоге, признаје да се Балканско полуострво неће тако дуго моћи комунизирати док се српству и православној цркви не сломи кичма, пошто је познато да су управо ова два фактора спречавала како продирање Османлија на запад тако и комунизма и Аустрије према истоку. Ради тога ово вођство сложено је у томе да припреми заједнички терен за комунизирање Југославије и Балканског полуострва. (...) Вођство хрватске усташке организације предосећа да ће, у случају да не наступи брза промена, хрватски народ

подлећи југословенској подлости и српској хегемонији, те нуди своју сарадњу свима подјармљеним народима Краљевине Југославије, а поготову Комунистичкој партији, како би се пожурно ток догађаја, свима средствима а према упутима овога вођства.

3) Вођство хрватске усташке организације обавезује се да ће потпомагати и учествовати у свим материјалним издацима, демонстрацијама и разним штрајковним акцијама које проводе комунистичке формације. Вођство Комунистичке партије сматра хрватску усташку организацију као важан фактор и као помагача у уништењу постојећег стања, у постизању усташких идеала обећава сваку своју помоћ. Вођство ових партија обавезује се да ће између себе избегавати све несугласице и распре, на пример: путем јавних прогласа, приватних разговора итд., те да ће се обострано безусловно потпомагати у случајевима демонстрација, револуција или рата... (А VII, Нда, К. 1А, Ф. 1., Д. 9 – 9а)*

Тако је писао надлежнима Милан Банић.

Послератна политика административног братства и јединства одбацивала је сваку помисао на антисрпство комуниста! Они који су указивали на догађаје из рата или после њега проглашавани су српским шовинистима или информбиривцима. Годинама није смело да се говори о положају српског народа у Хрватској, Босни и Херцеговини па чак ни на Косову и Метохији, значи у Србији. Истина о братству и јединству креираном по мери КПЈ и њених челника била је једина дозвољена!

Идеологија комунизма на Балкану дуго је била импрегнирана теоријом о великосрпској хегемонији а често и антијугословенством. Политички врх Југославије све до

* Зоран Д. Ненезић, *Масони у Југославији (1764–1980)*, Зодне, Београд 1988, стр. 478.

појаве нових струја у Србији сматрао је за сасвим нормално да Србија мора да буде мања од саме себе, а да сви други треба да јој туторишу. Била је то казна за грех „великосрпства“, онај исти грех због кога су хрватски шовинисти побили око милион Срба током трајања своје усташке независне државе. Геноцид хрватских шовиниста морао је да буде опроштен да се хрватски народ не би осећао кривим. Међутим, теорија о српској хегемонији у старој Југославији аутоматски је пренесена и у нову, па је цео српски народ кажњен распарчавањем свог националног бића. Комунисти Хрватске и Словеније, уз послушнике из Србије, испунили су уговор из Сремске Митровице. Оно што нису успели да реализују усташе, урадили су догматизовани комунисти, сломили су кичму српству и православљу.

Уговор из затвора у Сремској Митровици између Милета Будака, хрватског националисте, и Моше Пијаде, комунисте и интернационалисте, реализован је! Завера против Срба у Југославији и даље је на сцени. Хрватски националисти предвођени Туђманом и сличнима поново копају гроб Србима. Мржња се сеје преко *Вјесниковој* часописа *Данас*. Комунисти Хрватске пуштају са ланца своје шовинисте, којима све мање фали да закаче „У“. Коалицију хрватских комуниста и хрватских националиста потпомажу сада и многи Словенци. Католички клерикалци у Хрватској и Словенији обједињују покрет. Југославији поново прете издаја и распад!

Да ли ће Срби ћутећи поново ићи ка неком новом Јасеновцу?

Књига коју читате има наслов *Павелићев шестаменит*. Ако буде среће, после овог тома, који се зове *Завера проишав српског народа*, биће објављен и други, који ће се звати *Комунистички жив*, и трећи под именом које је за сада још тајна... Циљ писања ових књига је да докажу континуитет политике која се спроводи у новој Југославији

са политиком која је зацртана уговором Будак–Пијаде. Павелићеве идеје, односно Павелићев тестамент спровођен је дискретно оверен од комуниста из католичког дворишта!

У првом тому аутор ће покушати да на један приступачан начин објасни ко су заправо комунисти а ко усташе. Ова књига не претендује да каже целу истину о једном времену у коме су се догодили завера и злочин. То је посао професионалних историчара. Они ће вероватно у мом казивању и одабиру материјала наићи и на неке истине које званична историја не признаје. То су приче оних који су изгубили битку у грађанском рату. Казивања тих људи можда су субјективна, но и они имају право да изричу субјективне судове, као што су то скоро пола века имали право комунисти „револуционари“. Зато оставимо будућим поколењима да напишу објективну историју, без патетике и идеологије. Пред вама је, драги читаоци, само један досије. То је грађа због које се доскора у Југославији ишло у затвор. Сећања побеђених српских националиста сматрана су непријатељском пропагандом!

Слобода се осваја и читањем. Оно што изађе у књизи објављеној у Југославији више не може бити разлог за државну репресију према ономе ко о томе јавно говори.

Читањем ове књиге улазите у свет историјских тајни, табу тема од којих се комунизам у Југославији прибојавао. За то што аутор ове књиге није доспео у затвор разлог је сазревање историјске свести и српских комуниста, који су с временом увидели куда је водила политика слушања „мудрих“ комуниста из Хрватске и Словеније.

Разоткријмо најзад истину о завери против српског народа која и данас функционише у Југославији.

Београд 13. 2. 1990.

Дејан Лучић

КРВАВЕ МРЉЕ КОМУНИЗМА

Чудна је историја српског народа на Балкану. Од раскола хришћанства он се налази на граници светова. У Константинопољу је био верски центар православља, а у Риму католичанства. Срби су се нашли негде између, па је било која од ових вера, ако је желела да загосподари Балканом, морала да овај народ „узме под своје“. Увек бунтовни и склони да буду своји на свом, Срби су се током свог историјског развоја определили за либералније православље и тиме стекли моћног непријатеља на Западу, оличеног у ватиканској империји. То је било пресудно за народ Србије. Ватикан је одувек желео да Србе преведе у католичанство и да после тога крене у католичење других народа на путу према Христовом гробу.

Исламска инвазија, иако је била превасходно антихришћанска, добро је дошла Ватикану јер је са историјске сцене елиминисала главног противника Византију, тадашњи стожер православља. У том смислу, за Ватикан, борба Срба против турске исламске империје и косовски пораз сматрани су корисним. Рачунало се да ће Срби под Турцима с временом изгубити осећај за православље. По

том плану Србе је требало касније превести у католичанство, јер би то био „једини спас“ за њих. Међутим, турски планови са српским народом били су друкчији. Они су исламизовали онај део Срба који је живео претежно у Босни и Херцеговини јер тај део економски није био интересантан за пољопривредну производњу због лоше земље, па су ти Срби коришћени као војници у даљој експанзији. Њима је исламизацијом омогућен равноправан статус у држави. Наравно, у Босни Херцеговини живели су и Хрвати-католици, али и догумили, као и Срби-католици, који су с временом однорођени католичком пропагандом.

Срби у Поморављу и у сливу Вардара у турским империјалним тежњама имали су другу улогу, улогу произвођача хране којом је требало да се подупре експанзија према северу. Због тога православље у тим пределима није ни требало искоренити, што не значи да га није требало држати под репресијом.

Због свега тога православље на Балкану није нестало. Српска православна црква, иако је угњетавана и прогањана од исламских екстремиста, после векова турске доминације није нестала. Она је из те борбе изашла измучена, али је постала симбол мучеништва и борбе за очување народног и верског идентитета, а посебно свести о српској држави.

Ватикан је био разочаран. Православље се није истопило под вековном исламском хегемонијом. Да би се стари план Ватикана о експанзији на исток реализовао, искоришћени су аустроугарски и немачки империјализам, усмерен према Балкану. Требало је том германском силом уништити Србију као бастион православља на Балкану. Први светски рат поново је разочарао Ватикан. Не само што је Србија преживела већ се распала католичка узданица – Аустроугарска империја. Створена је Југославија, против свих жеља и акција Ватикана. Ново стање Ватикан је ипак хтео да искористи, желео је да кроз нову државу покатоличи Србе.

То је покушано конкордатом. Тим уговором између Ватикана и Југославије понуђен је опстанак држави под условом да се католичанству дају привилегије. Демонстрације српског народа уплашиле су југословенске властодршце и они су одустали. Тако је пропао миран покушај католичења Срба кроз привилегован положај Католичке цркве. Ватикан је био љут и још пре Другог светског рата почео је са пропагандом верске мржње према Србима и православљу. Католичка црква била је менаџер усташког великохрватског покрета. Хрватски национализам усмерен је према шовинизму и мржњи свега српског. Дуготрајном верском индоктринацијом кроз рад свештенства Црква је утемељила ту политику у хрватском народу.

У међувремену је на истоку, у Русији, једном од центара православља, уз помоћ немачке обавештајне службе импортована комунистичка групација која је подстакла преврат и грађански рат. Рушењем православља и царизма у Русији створен је нови идеолошки покрет познат као комунизам.

Комунизам се, иако га је увезла немачка обавештајна служба, с временом осамосталио и постао центар моћи за себе. Његова империјална жеља била је такође ширење, али према западу. Једна од чвршћих препрека тој идеји била је Југославија, бар је тако изгледало. Комунистички центар је због тога одлучио да учини све да разруши Југославију. У том циљу коришћен је цео спектар непријатеља Југославије. Сви су они мотивисани једним мотивом – мржњом према Србима.

То су идеолошки корени завере против српског народа.

Кренимо сада у трагање за коренима комунистичког покрета.

Откријмо за почетак како је клица комунизма убачена у Русију у жеку Првог светског рата. Цитат је из *Спирита* бр. 486, од 5. 9. 1987:

ЊЕМАЧКИ ПРСТИ У ИНИЦИРАЊУ КОМУНИСТИЧКЕ РЕВОЛУЦИЈЕ

Године 1940. амерички романописац и знаменити критичар Едмунд Вилсон (преведен му је у нас *Акселов замак*) написао је књигу помало необична наслова *Према Финском колодвору*. По том наслову мало је потенцијалних читалаца могло наслути о чему књига говори. Тек кад би је узели у руке, установили би да се бави врло занимљивим раздобљем модерне повијести.

Едмунд Вилсон пратио је како се развијало схваћање о социјализму, како је оно прерасло у снажну револуционарну силу, и завршава причу кад социјалистичка мисао постаје носилац политичке власти у совјетској Русији. Точније он своју књигу завршава нешто раније, када је Лењин у травњу 1917. године стигао из Швицарске преко Њемачке, Шведске и Финске у Петроград, искрцавши се на Финском колодвору. Аутор је изванредно уочио да је тај долазак на Фински колодвор у Петрограду повијесна прекретница.

Први свјетски рат Владимир Илич Лењин и његова жена Надежда Крупскаја провели су у Цириху. Лењин је много проучавао повијесне догађаје, а бавио се и конкретним политичким радом, судјелујући у многим расправама са швицарским социјалистима те бројним руским политичким емигрантима. У сирјечњу 1917. одржао је предавање о руској револуцији 1905. младој публици те рекао:

„Ми припадници старије генерације можда нећемо доживјети одлучне битке надоласеће револуције, али ћете их ви сигурно доживјети.“

Није био добар пророк. Само два мјесеца послје почео је слијед догађаја који је Лењина претворио не само у свједока него и у протагониста надоласеће револуције.

Наводно су 19. ожујка руски емигранти у Швицарској одржали састанак на којем су размишљали како да се врате,

и ондје се први пут могла чути идеја мењшевика Јулнуса Мартова, који је напоменуо да би се могло путовати преко Њемачке, а заузврат би се испословало пуштање неких њемачких заробљеника из Русије. Преко неких знанаца Лењин је ступио у дотицај с њемачким дипломатима у Швицарској, али на почетку његова иницијатива није уродила плодом. Тек након неколико дана добио је позитиван одговор.

Лењин је на пут кренуо 9. травња 1917. а с њим су били Надежда Крупскаја, брачни пар Зиновјев, Инес Арманда, блиска Лењинова сурадница, те друге његове колеге из емиграције, али није било мењшевика, који су на почетку такођер мислили путовати истим влаком. У влаку је био и пољски социјалиста Радек, те швицарски социјалиста Платен, који је био један од главних организатора путовања и преговарач, те који је себе сматрао одговорним за сигурност пута.

Кроничари пута не спомињу неке посебне догађаје. Наводно су Нијемци путнике добро опскрбили храном. На поласку било је неких руских емиграната који су Лењина у последњи трен жељели одговорити од путовања, не због сигурности, него зато да он не користи споразум с једном силом која је у рату с Русијом да би се вратио. Лењинов вагон није био потпуно „запечаћен“, па су се на неким станицама пењали у вагон синдикалисти и други људи који су Лењина жељели поздравити. Тако су прошли преко Њемачке.

Слиједећа станица на овом путу био је Стокхолм, гдје су се путници накратко зауставили. Радек је, наводно, одвео Лењина у град и наговорио га да купи нове ципеле, тврдећи да ће он ускоро бити јавна личност, па мора пазити како изгледа. Наговарао га је и да купи нови капут, али је Лењин то одбио одговоривши „да не отвара трговинску одјећом“. У Финску су прешли уз помоћ саоница, а

кад су дошли на границу на којој су били руски војници (Финска је тада била у саставу Русије), Радеку и Платену био је забрањен даљи пут. Лењин је мислио да ће цијела група револуционара из езила бити похапшена, али се то није догодило. Путујући кроз Финску, поновно влаком, Лењин је дошао до првих примјерака *Правде*, коју су уређивали Стаљин и Камењев. Није био задовољан изнесеним ставовима јер је лист тек благо напомињао Привременој влади да треба започети преговоре о миру с Њемачком те тврдио да, све док њемачка армија буде слушала Кајзера, „руски војник треба да остане на свом положају и да метком узвраћа на метак, гранатом на гранату“.

На станици Белоостров, испред Петрограда, у влак се укрцала делегација бољшевика, које су предводили Стаљин и Камењев. Чим је Лењин угледао Камењева, није могао да га не почне критизирати због текстова у *Правди*. Потом су почели разговарати о другим конкретним стварима. Неко у групи се занимао да ли ће можда сви они бити похапшени када стигну у Петроград. Чланови делегације која их је дочекала у Белоострову само су се насмијали.

На Финском колодвору у Петрограду приређен је Лењину свечани дочек. Оркестар је свирао револуционарне прјесме, била је ту почасна гарда. Лењин је добио цвијеће, одржан је говор њему у част. Лењин је пред станицом, стојећи на оклопном аутомобилу, одржао први говор у револуционарној Русији.

Тек 1956. у САД и Великој Британији објављени су документи што су их савезници заплијенили након Другог свјетског рата у Њемачкој а односе се на то Лењиново путовање, па је позадина догађаја постала много јаснија, посебно откако је, на темељу тих докумената, њемачки аутор Вернер Хахлвер 1957. написао књигу *Лењиново њивраћак у Русију*. На темељу докумената из те књиге, те неких докумената које је – како он сâм тврди – нашао

у Цириху, гдје се затекао након присилног изгнанства из СССР-а 1974, Александар Солжењичин написао је и објавио 1976. помало злобну књигу о Лењинову боравку у Цириху и околностима његова повратка. Солжењичин је цитирао и разне њемачке документе који доказују њемачку заинтересираност да се Лењин врати у Русију и тамо „допринесе као су“. Тако он цитира депешу барона Ромберга, њемачког амбасадора у Берну, Министарству вањских послова које обавјештава „да овдашњи проминентни руски револуционари желе да се врате у Русију преко Француске због наших подморница“.

Потом се цитира порука што ју је истог дана, након добивања те депеше, државни секретар Цимерман из Министарства вањских послова упутио њемачком генералштабу у којој се каже да, „будући да је наш интерес да утјечемо на јачање радикалног крила револуционара, како би они превладали у Русији, требало би одобрити њихов прелазак преко њемачког територија“.

Два дана послје генералштаб је одговорио Министарству вањских послова депешом у којој каже да „нема никаквих приговора на пријелаз преко Њемачке руских револуционара ако путују као група и ако су на одговарајући начин праћени“.

Солжењичин цитира и разне друге документе о њемачкој заинтересираности за илазак Русије из рата, о њиховим схваћањима дјеловања бољшевика, те о предвиђањима како ће се развијати ситуација у Русији.

Солжењичинова књига није публицистичко дјело, него роман, али и у тој форми Солжењичин износи нека своја виђења позадине Лењинова пута. Он упозорава на једну особу, која је – по његову мишљењу – стајала иза цијелог тог догађаја и утјецала на њемачки генералштаб да одобри пут. Био је то Александер Лазаревић Парвус, познат и по имену Израел Хелпханд.

Тај човјек, родом из Минска, био је активан у социјал-демократским круговима Русије и Њемачке посљедњих година прошлог стољећа, а судјеловао је у тискању листа *Искра*, те био један од активних судионика револуције 1905, због чега је завршио у затвору те био послан у Сибир.

Према америчком повјесничару Адаму Уламу, који такођер сматра да је он одиграо главну улогу у планирању Лењина пута преко Њемачке, Парвус је судјеловао и у дефинирању појма „перманентне револуције“ заједно с Лавом Троцким. Но Парвус је 1910. напустио Русију, живио у Турској и на Балкану и изванредно се обогатио. Постао је врло утјецајан у Турској и Бугарској, а након почетка свјетског рата нашао се у Њемачкој, гдје је створио везе и у генералштабу. Он је, наводно почео увјеравати њемачке војне команданте да треба помагати бољшевицима, те је он наговорио генералштаб да одобри Лењину прелазак преко Њемачке у Русију.

Тако је Лењин дошао у Русију на крилима обавештајних игара. Међутим, ко се једном ухвати у такво врзино коло, тешко долази до сопствене слободе. Лењин је од немачке обавештајне службе добио шансу да оствари свој сан – комунистичку револуцију. Међутим да би то остварио вођа Октобра морао је да прави низ компромиса прво са Немцима а касније и са својом савешћу.

Један од првих компромиса новостворене комунистичке власти био је акт капитуланства према Немцима, који су му омогућили извођење револуције. Александар Солжењицин о томе је рекао:

Дозволите ми да вас подсетим на слабост човека чије се име ретко доводи у везу са слабошћу – слабост Лењина. Лењин је, када је дошао на власт, предао од страха Немцима све што су они захтевали. Све што су хтели! Немачка је узела све што је хтела, па је онда рекла: „Дајте Јерменију

Турцима. “А Лењин је рекао: „У реду!“ Мало је позната чињеница да је Лењин молио немачког кајзера да посредује и да наговори Украјину да се успостави заједничка граница између комунистичког дела Русије и Украјине. То није било питање присвајања Украјине, већ стварање заједничке границе са Украјином.*

Комунизам, у име радника, почиње свој пут

О Октобарској револуцији и Лењину СССР и његови трабанти годинама су ширили најлепше приче. Ево једне која се разликује. Изрекао ју је Александар Солжењин, у Вашингтону 30. 6. 1975. године.

„Пролетери свију земаља, уједините се!“ Ко од нас није чуо ову крилатицу која је одјекивала светом за последњих 125 година? Данас можете да је нађете у свакој брошури у Совјетском Савезу и у сваком издању *Правде*. Али вођи комунистичке револуције у Совјетском Савезу никада је нису искрено применили и никад у њеном правом смислу. Када су се током десетина година наталожиле многе лаж, ми некако губимо из вида највећу и основну лаж, која није на лишћу дрвета, већ у самом корену.

Данас је готово немогуће да се присетимо или да верујемо... На пример, пре кратког времена објавио сам – прештампао – једну брошуру из 1918. године. То је потпун текст записника са састанка свих представника петроградских творница; тај град је у нашој земљи познат као „колевка револуције“.

Понављам, ово се догодило у марту 1918. године – свега четири месеца након Октобарске револуције – и сви

* Александар Солжењин, *Совјетски Савез и Зайаг*, Минхен 1978, стр. 33.

представници радништва из творница Петрограда проклињали су комунисте, који су их обманули и који су погазили свако обећање које су дали. Не само то, они су оставили Петроград хладан и гладан, пошто су сами побегли из Петрограда за Москву, па су наредили да се пуца митраљезима по двориштима творница на гомиле радника који су захтевали избор независних творничких комитета.

Допустите да вас још једном подсетим, то је било марта 1918. године. Мало ко данас може да се сети угушивања штрајка у Петрограду у 1921. години или стрељања радника у Колпину исте године.

Међу коловођама, у Централном комитету Комунистичке партије, почетком револуције, након што су нареди већ избили у Русији, сви су били емигранти интелектуалци који су се вратили да спроведу комунистичку револуцију. Само је један међу њима био прави радник, мајстор – машински стругар, и то је и остао до краја свога живота. То је био Александар Шљапников. Да ли се ико сећа његовог имена данас? Нико – и то управо због тога што се он залагао за праве интересе радника у комунистичком вођству. У годинама пре револуције Шљапников је предводио Комунистичку партију у Русији, а не Лењин, који је био емигрант. Шљапников је 1921. године био на челу радничке опозиције која је оптужила комунистичке вође да су издали радничке интересе, да су уништили и пригушили пролетаријат и да су се претворили у бирократију.

Шљапникову се најједном загубио сваки траг. Нешто касније био је ухапшен и, пошто је остао упоран у своме ставу, убијен је у затвору и његово име не значи ништа за највећи број људи овде данас присутних. Али опет да вас подсетим: пре револуције, вођа Комунистичке партије у Русији био је Шљапников, а не Лењин.

Од тог времена радничка класа никада није била у стању да иступи за своја права и, за разлику од радника у свим

западњачким земљама, наша радничка класа може да има само оно што јој се додели. Добија милостињу. Не може да устане у одбрану најосновнијих свакодневних интереса и најмањи штрајк за боље наднице или побољшање животних услова сматра се противреволуционарним. Због конспиративне природе совјетског система, ви можда уопште нисте чули о штрајковима текстилних радника 1939. године у Иванову или о радничким нередима 1961. године у Мурому и Александрову или о озбиљној радничкој побуни у Новочеркаску 1962. године – за време Хрушчова.

Ови догађаји ће ускоро бити објављени у појединостима у нашој земљи у *Архивелагу Гулаг*, књига трећа. Ту ће се изнети како су се радници у сасвим мирној поворци упутили градском партијском комитету, носећи слику Лењина, да захтевају промене у животним условима. Ову гомилу света разјурили су тенковима и митраљезима. Ниједна породица се није усудила да покупи своје мртве и рањене, све њих су представници власти тајно покупили и уклонили.

То је данас позната истина о лењинизму и стаљинизму. Изневеравање идеје комунизма почело је првим кораком – никада нигде није било другачије. Комунизам је утопија у име које је деценијама спровођена диктатура – не пролетаријата – већ уске партијске врхушке.*

Терор над радницима у име комунизма

Александар Солжењин износи збуњеној америчкој јавности податке о систему са којим Запад одавно има дипломатске односе и у коме је све време – до Горбачова, за сада – владала црвена диктатура.

* Исто, стр. 7–9.

О Лењиновој власти Солжењицин каже:

Дозволите да вас подсетим какав су систем комунисти у том времену успоставили.

Систем се домогао власти оружаном устанком.

Растурно је Уставотворну скупштину.

Капитулирао је пред Немцима – општим непријатељем.

Увео је смртну казну без судског поступка.

Скрхао је радничке штрајкове.

Пљачкао је земљораднике тако немилосрдно да су се земљорадници побунили, и када се то десило, смрвио их је на најкрвавији могући начин.

Разорио је Цркву.

Довео је двадесет области у нашој земљи до крајњих ивица глади.

То се догодило 1921. године, нечувено стање глади у области Волге. То је типична комунистичка тактика: да се домогну власти не хајући да ли ће произвођачке снаге да пропадну, да ли ће њиве бити засејане, да ли ће творнице да престану са радом, да ли ће цела земља да се спусти на ниво сиромаштва и глади, а када сиромаштво и глад узму маха, онда они очекују и траже од осталог света да их, у име човечности, помогне. То је данас случај са Северним Вијетнамом, а можда се и Португалија ближи оваквом стању ствари. Исто се догодило у Русији 1921. године. Када је трогодишњи грађански рат, који су комунисти изазвали – „грађански рат“ је био комунистичка крилатица, грађански рат је био Лењина сврха; читајте Лењина, то је био његов циљ и његова крилатица – када су упропастили Русију грађанским ратом, онда су молили Америку: „Америко храни наше гладне!“ И збиља, племенита и великодушна Америка је хранила наше гладне.

Успостављена је такозвана Америчка администрација за потпору, предвођена од вашег будућег председника

Хувера, и заиста многи милиони руских живота спасени су захваљујући овој организацији.

А какве су благодарности примили за ово? У СССР-у не само да су покушали да избришу из сећања маса целу ову акцију – данас је у целој совјетској штампи готово немогуће да се открије ни трунка сведочанства рада Америчке администрације за потпору – они су оптужили ову хуману организацију за шпијунажу, озлогласили је као лукави покушај америчких империјалиста да успоставе шпијунску мрежу у Русији. Понављам, овај исти систем утврдио је пут концентрационим логорима први пут у историји света.

Тај систем је био први који је у 20. столећу увео установу таласа, то јест не да ухвати особу коју траже, већ неког другог припадника те породице или неког пријатеља, па да онда стрељају ту особу.

Овај систем таласа и прогањања чланова породице упражњава се и дан-данас. То је још увек најуспешније средство прогањања, јер чак и најхрабрије лице које не стрепи за себе лично, дрхти од помисли на опасност којој излаже своју породицу.

То је систем који је први – много раније од Хитлера – увео лажно регистравање, то ће рећи, они би јасно објавили да то и то лице треба да се јави властима и онда би га одвели на стратиште.

Ми нисмо имали гасне коморе тих дана. Али имали смо дереглије. Стотину или хиљаду особа би било стављено на дереглију, па би их онда потопили.

То је систем који је обмануо раднике у свим указима који су објављени – указ о поседништву земље, указ о миру, указ о творницама, указ о слободи штампе.

То је систем који је угушио све остале политичке странке; дозволите ми да будем сасвим јасан о овоме, не само да је растурио и обзаконио страначке организације већ је такође физички ликвидирао њихове чланове. Сви чланови

било којих других странака истребљени су. То је систем који је спровео геноцид сељаштва: петнаест милиона сељака умрло је насилном смрћу.

То је систем који је поново увео ропство, такозвани систем личних исправа!

То је систем који је, за време мира, вештачки, увео глад и тиме проузроковао смрт шест милиона људи у Украјини у 1932. и 1933. години. Они су помрли на домаку Европе, а Европа о томе ништа није знала. Свет то није ни запазио – шест милиона људских бића! Могао бих да наставим да овако набрајам у бескрај, али морам да станем јер сам дошао до 1933. године, када су ваш председник Рузвелт и Конгрес, упркос свему набројаном, прихватили овај систем као достојан дипломатског признања, пријатељства и помагања.

Хоћу да вас подсетим да моћни Вашингтон није признао Француску конвенцију због почињених зверстава. Желим да вас подсетим да су се у 1933. години многи гласови у вашој земљи подигли против званичног признавања Совјетског Савеза. Али признавање је уследило и то је био почетак пријатељства и касније и војног савезништва.

Важно је да се не сметне са ума да је 1914. године америчка штампа била одушевљена победама Јапана и сви су прижељкивали пропаст Русије јер је она била конзервативна земља. Желим даље да вас подсетим да се 1914. године замерало Француској и Великој Британији што су биле у савезу са тако конзервативном земљом као што је била Русија.

Сврха и тема мога данашњег говора ограничавају ме да више кажем о Русији пре револуције. Казаћу само толико да су обавештења која су стизала на Запад о пререволуционарној Русији добијана или од људи који нису били довољно меродавни или од људи без савести. Ради

упоређења, навешћу овде неке статистике које можете да нађете у *Архивелаџу Гулаџ*, књига 1, која је штампана и објављена у САД; могуће је да су многи од вас то већ читали. Ево тих статистика:

По проценама стручњака, на основу тачних и објективних статистика у пререволюционарној Русији, то јест за време од осамдесет година пре револуције – година револуционарног покрета када су чињени покушаји да се убије цар, година убиства цара, година револуције – у току ових година било је осуђено на смрт отприлике седамнаест лица годишње. Злогласна шпанска инквизиција, у годинама када су гоњења била на врхунцу, осуђивала је на смрт можда десет лица месечно. У *Архивелаџу* се наводи – из књиге коју је издала Чека 1920. године, где су са поносом писали о револуционарном раду и извињавали се да подаци нису сасвим потпуни – 1918. и 1919. године Чека је стрељала без судског поступка више од хиљаду лица месечно! Ово је Чека објавила пре него што је схватила како ће ово да се одрази у светлости историје.

На врхунцу Стаљиновог терора 1937–1938. године, ако поделимо бројеве стрељаних на месеце, добијамо цифру од више од 40.000 стрељаних лица месечно!*

Оптужба комунистичког центра због помагања нацизма

Срби некомунисти у САД саставили су историјску оптужницу против Совјета којом доказују да је од почетка Октобарске револуције постојала сарадња са Немцима, а на штету слободе народа.

* Исто, стр. 13–17.

За подршку коју су између два велика рата давали нацифашистичким диктаторима Хитлеру и Мусолинију, за колаборацију са нацифашистима, ми оптужујемо *Совјетце*:

који су већ 1921. примили у Москву немачку војну мисију и почели преговоре о војној колаборацији,

који су већ 1922. склопили уговор о војној колаборацији са Врховном командом немачке војске,

који су дозволили Немцима да свој први тенк панцер испробају на совјетској територији, у степама источно од Казана,

који су у августу 1939. склопили пакт о ненападању са нацистичком Немачком, са тајним протоколом којим је одређена подела Источне Европе између нацистичке Немачке и Совјетског Савеза по завршетку рата,

који су 1933. потписали Пакт о ненападању са Мусолинијем,

који су почевши од 1937. па до потписивања Пакта о ненападању са нацистичком Немачком ликвидирали 35.000 чланова официрског кора совјетске војске,

који су 27. септембра 1939. уговорили са немачким министром иностраних послова Рибентропом да нацистичкој Немачкој достављају 300.000 буради нафте месечно,

који су 29. септембра 1939. са нацистичком Немачком потписали Пакт пријатељства,

који су 29. септембра 1939. склопили трговачки уговор са нацистичком Немачком по коме су тој земљи достављали жито, нафту, памук, дрво, манган, хром и друго; овим уговором Совјети су примили на себе улогу нацифашистичког посредника који је набављао из других земаља материјал којим Совјети нису располагали и онда исти достављао Немачкој, којој је био потребан у ратне сврхе,

који су аранжирали, пошто је Други светски рат почео, да оптешени немачки бродови буду поправљани у совјетским лукама,

који су у фебруару 1940. пристали да у Немачку пошаљу један милион тона цераалија, 500.000 тона пшенице, 900.000 тона нафте, 100.000 тона памука и 50.000 тона фосфата и тако надокнаде оно што нацистичка Немачка није могла да увезе због британске поморске блокаде,

који су у јуну 1940. успоставили дипломатске односе са француском колаборационистичком владом маршала Петена,

који су 26. новембра 1940. обавестили Хитлера да је Совјетски Савез спреман да приступи Тројном савезу,

који су 13. априла 1941. потписали Пакт о ненападању са Јапаном.

Ова оптужница односи се и на:

Француску комунистичку партију, која је непосредно пре и после пада Француске сарађивала са нацифашистима на основу нацистичко-совјетског пакта од августа 1939;

белгијске комунисте, који су по паду Белгије сарађивали са нацистичким окупатором на основу нацистичко-совјетског пакта од августа 1939;

бугарске комунисте, који нису протестовали кад је Бугарска приступила Тројном савезу;

Комунистичку партију Југославије, која је са својим целокупним чланством сарађивала са нацифашистима пре и после пада Југославије;

Данску комунистичку партију, која је пре и после пада Данске сарађивала са нацифашистичким окупатором на основу нацистичко-совјетског пакта од августа 1939.

Врло блиски политички односи између комуниста и Немачке датирају још из 1917. године а почели су их Лењин и тадашњи немачки диктатор генерал Лудендорф. Он је одобрио средства и омогућио комунистима да из Швајцарске преко немачке територије оду у руску позадину и изведу револуцију... У знак захвалности и прагматизма потписан је и Брест Литовски мир. Пре тога на бољшевичком конгресу,

сазваном 14. марта 1918, била је дискусија о евентуалном миру. Учествовало је 1.160 делегата.

Лењин је био за то да се уговор прими онакав какав је написан. Неки од делегата су били против прихватања истог, а било је оних који су напали Лењина што је инсистирао да се тачке приме онакве какве су написане, односно како су их Немци издиктирали. Шеснаестог марта Лењин је говорио сат и по у корист прихватања уговора. У гласању које је уследило 115 делегата се уздржало од гласања, 261 је гласао против прихватања а 784 делегата су гласала онако како је то Лењин желео.

По том уговору, који је тако примљен, бољшевици су предали Немцима... 73% железне руде ископане у Русији, 89% целокупног угља копаног у Русији, као и више од 5000 фабрика и индустријских предузећа. Поред тога бољшевици су пристали да плате Немцима 6.000.000.000 марака ратне одштете.

Већ 1921. године стигла је у Москву, на позив бољшевика, немачка војна мисија у сврху преговора о војној колаборацији. Ово је урађено у тајности јер је Версајским уговором таква врста преговора забрањена. Преговори су били успешни и већ идуће године заменик Троцког Карл Радек отпутовао је за Берлин да настави преговоре. У кући Курта фон Шлајхера (*Kurt von Schleicher*), касније немачког министра одбране и канцелара Немачке, састао се са генералом Сектом (*Hans von Seeckt*), Врховном командом немачке војске и Фредериком фон Буловом (*Frederich von Bullow*), који је представљао *Крушову* немачку фабрику оружја. Генерал Сект је био опуномоћен од тадашњег немачког канцелара Јосифа Вирта (*Joseph Wirth*) да са Совјетима склопи уговор о војној колаборацији. Лењин је био за то да се такав уговор што пре оствари.

Уговор који је уследио између Совјета и Немаца био је у тоталној супротности са одредбама Версајског уговора,

који је био склопљен по завршетку Првог светског рата, а био је намењен, односно склопљен је да буде гаранција мира у Европи. По том уговору Немци нису смели да имају више од 100.000 војника под оружјем и нису смели да имају ваздухопловство, морнарицу, тенкове или противавионску артиљерију.

По уговору о војној колаборацији који је склопљен између Немаца и Совјета већ 1922. предвиђено је да се изгради војна ваздухопловна база у Липетску, триста километара југозападно од Москве, за тренирање немачких пилота. Друге тачке уговора односиле су се на организовање школе у којој ће немачки војници бити тренирани у ратовању отровним гасовима, као и у тенковском ратовању. Совјети су се обавезали да на Уралу праве гранате за немачке топове. У замену уређено је да Совјети могу да пошаљу своје официре на војно тренирање у Немачкој.

Међу совјетским официрима који су на основу горњег уговора били тренирани у Немачкој били су Жуков, Тухачевски, Рокосовски и други. А заузврат, касније, најпознатији нацистички генерали провели су једно време у Совјетском Савезу, где су студирали совјетску војну технику. У ово време Совјети су не само правили авионе за немачко ваздухопловство него су две совјетске фабрике правиле гасове за немачку војску а неколико совјетских фабрика муниције било је ангажовано да ради за Немце.

Према аранжману који је направљен, немачки пилоти су најпре били тренирани у Немачкој у летењу спортским и трговачким авионима а после овог тренирања били су слани у Липетск на тренирање у летењу војним авионима. У сврху овог тренирања Холандија је доставила у Липетск сто авиона фокер. Касније је аранжирано да једна совјетска фабрика авиона недалеко од Москве израђује триста авиона годишње, од којих су двеста били за Немце а сто за совјетску употребу. Будући да је све била највећа тајна,

лешеве пилота који су погинули несрећним случајем у току пробних летова били су паковани у дрвене кутије, које су биле обележене са „машински делови“, и тако слани на траг у Немачку и тајно сахрањивани, а да ником од њихових није ништа речено о њиховој погибији.

Сви горенаведени аранжмани између Немаца и Совјета изведени су под личном контролом врховног команданта немачке војске генерала Секта. Он се срео са Хитлером први пут 11. марта 1923. и, пошто је са њим остао у разговору дуже време, дао је изјаву: „У својим циљевима нас двојица смо једно.“

Иако је Версајским уговором Немачкој број војника који може да буде под оружјем ограничен на 100.000, тим уговором није означено колико од њих могу да буду официри. Генерал Сект је искористио ову савезничку омашку и од војске коју је организовао 44.000 су били официри. Ови су тада били, односно постали, језгро нове немачке, касније нацистичке војске.

Совјети су 16. августа 1939. прихватили Хитлерову понуду пакта о ненападању између Совјетског Савеза и нацистичке Немачке. Хитлер је дао до знања Совјетима да је његов министар иностраних послова Рибентроп спреман да ма у које време лети у Москву са пуним овлашћењем да потпише пакт у име нацистичке Немачке. Два дана касније Молотов је уручио немачком амбасадору у Москви совјетски нацрт уговора и дао је до знања немачком дипломати да су Совјети спремни да приме Рибентропа већ 26. августа. Пошто је то по Хитлеровом оригиналном плану био дан кад је планирао да почне са инвазијом на Пољску, нацистички вођа је питао Стаљина да ли би пакт могао да се потпише одмах. Стаљин је пристао и Рибентроп је стигао у подне 23. августа на аеродром Кодинка, недалеко од Москве, и најпре је приметио како се нацистичка застава са кукастим крстом вије поред совјетске црвене на

улазу у аеродром. Плех музика совјетског ваздухопловства одсвирала је тада прво нацистичку химну *Немачка изнад свега* (*Deutschland über alles*), а онда *Интернационалу*, совјетску химну. Тада је Рибентроп, у пратњи великог броја високих совјетских функционера, укључујући и Молотова, отишао у Кремљ, где је био свечано примљен.

Преговори у вези са садржином уговора били су веома кратки. Уговор је потписан истог дана. После потписивања први је говорио Стаљин, који је рекао: „Ја овај пакт сматрам веома важним и гарантујем својом часном речју да Совјетски Савез неће издати свог партнера Немачку. Ја знам да Немци неизмерно воле свог фирера и желим да подигнем здравицу у његово име.“ Тада је Стаљин заједно са свим присутним функционерима Совјетског Савеза испио здравицу у Хитлерово здравље.

Када је неколико момената касније Рибентроп телефоном обавестио Хитлера да је пакт потписан, једини коментар је био: „Ја сад имам цео свет у џепу.“

Идућег дана текст пакта је био објављен, али не и тајни протокол који је у исто време потписан и којим је утврђена подела Источне Европе између нацистичке Немачке и Совјетског Савеза по завршетку рата.

Коминтерна је, после објављивања Совјетско-немачког пакта о пријатељству, 30. септембра 1939, објавила нову партијску линију којом су позване комунистичке партије Енглеске и Француске да раде на остварењу мира између тих земаља и Немачке. Коминтерна је тада, такође, позвала цео пролетаријат света да устане „против реакционарних империјалиста Велике Британије и Француске и њиховог неправедног империјалистичког рата“. Позвала је комунистичке партије да своје активности доведу у склад са „новом политиком“.

После Совјетско-немачког пакта од августа 1939. колаборација француских комуниста са нацифашистима

задобила је застрашујуће пропорције. Чланови партије почели су, најпре, да врше саботаже у фабрикама муниције, а затим у фабрици авиона *Булонь–Бјанкур*, где су моторе за авионе намештали да експлодирају у ваздуху после два сата летења.

Све комунистичке партије света одобриле су Немачко-совјетски пакт од августа 1939. Одмах по паду Француске, Комунистичка партија Француске позвала је француске раднике да се одмах врате на посао. Оне који се нису вратили прогласила је саботерима. Неколико дана по паду Француске, *Илманиџе*, главни орган Комунистичке партије Француске, донео је допис у коме је стајало: „Човек је стварно задовољан да може да види, у ове тешке дане, многе париске раднике како пријатељски разговарају са немачким војницима на улицама и у баровима. Браво, другови! Само напред, иако знамо да то нервира глупе и злонамерне буржује.“

По паду Варшаве, 27. септембра 1939, Рибентроп је одлетео за Москву, где га је на аеродрому сачекао Молотов. На састанку који је уследио, немачки министар је рекао Совјетима да су Хитлеру потребни извори нафте који се налазе у југоисточној Пољској а који су по Совјетско-немачком пакту припали Совјетима. Рибентроп је нагласио Совјетима да је нафта из ових извора потребна Немачкој да би могла да настави рат против Француске и Велике Британије. Стаљин је тада рекао Рибентропу да ће Совјети да доставе Немачкој, из совјетских извора, онолико нафте колико Немци мисле да би могли да испумпају из поменутих пољских извора (300.000 буради годишње). Рибентроп је том Стаљиновом понудом био задовољан. Идућег дана, 29. септембра, пре него што је Рибентроп напустио Москву, био је потписан анекс Немачко-совјетског пакта пријатељства. Тада је још био потписан и трговачки уговор, по коме су Совјети идућих двадесет месеци

снабдевали Хитлера и нацистичку Немачку разноврсним добрима која су нацистима била потребна да би наставили да воде рат. Совјети су тако парализовали ефекат британске поморске блокаде. Достављали су нацистичкој Немачкој жито, нафту, памук, дрво, манган, хром и друга витална добра. Поред тога послужили су као нацистички посредник тиме што су као Совјети набављали бакар и гуму са стране и онда их препродавали нацистима.

Неколико месеци касније Совјети су се обавезали да нацистичкој Немачкој пошаљу 1.000.000 тона цереалија, 500.000 тона пшенице, 900.000 тона нафте, 100.000 тона памука и 50.000 тона фосфата. Када је набавка гуме за Хитлера постала критична, Совјети су почели исту да му достављају експресним возом са Далеког истока.

Молотов је тада одржао говор преко московског радија, 31. октобра 1939, у коме је оптужио „британске и француске ратне хушкаче“ за рат који је наступио. Идућег дана Немци су текст овог говора штампали у форми летака, неколико милиона истих, и прекрили њима Француску, спутивши их из нисколетећих авиона изнад Француске, да би тиме још више олабавили већ ионако слаб морал француске војске.

На Стаљинов шездесети рођендан Хитлер је совјетском диктатору послао честитку, на коју је овај одговорио: „Пријатељство између Немачке и Совјетског Савеза је цементирано у крви [мислио је, ваљда, на покорвање Пољске] и има много разлога да буде солидно и дуготрајно.“

Затим су Совјети аранжирали са нацистима да њихови оштећени ратни бродови, који више нису могли да досегну немачке луке, буду поправљени у совјетским лукама Северног мора.

Одмах после објаве Совјетско-немачког пакта од августа 1939, француска комунистичка партија, као и све друге комунистичке партије света, приступила је уској сарадњи са

нацифашистима. Париз је пао у немачке руке 14. јуна 1940. а већ 19. јуна члан Централног комитета Комунистичке партије Француске Морис Треан (*Maurice Tread*) ступио је у преговоре са немачком пропагандном секцијом у Паризу и као резултат тих разговора Немци су дозволили штампање и растурање комунистичких новина *Илманитије*.

У даљем маршу ка неограниченој колаборацији са нацифашистима, Стаљин је 26. новембра 1940. послао писмо Хитлеру, у коме га је обавестио да су Совјети спремни да се прикључе Тројном пакту (Немачка, Италија, Јапан) под условом да Немачка призна Бугарску као совјетску утицајну сферу, совјетску контролу над мореузима и да се немачке трупе повуку из Финске.

Сарадња белгијских комуниста са нацифашистима била је такође тотална после склапања Совјетско-немачког пакта. Сарадња је настављена по паду Белгије, на основу чега су нацисти дозволили Комунистичкој партији Белгије да настави са својим политичким активностима кад су то забранили свим другим политичким партијама. Комунистичким новинама *Живош рагничке класе* (*Vie ouvriere*) било је дозвољено да буду штампане и дистрибуиране.

Исти случај је био и са данском комунистичком партијом, која је ступила у неограничену сарадњу са нацифашистима и на основу те сарадње било је дозвољено комунистичким новинама те партије *Арбајгерблаг* (*Arbejderbladet*) да буду штампане.

Главни секретари и уредници новина Комунистичке партије Норвешке успоставили су контакт са нацистичком војном командом идућег дана по паду Осла. Поред Видкуна Квислинга (*Vidkun Quisling*), високи комунистички функционери били су једини политички радници који су сачекали улазак нацистичких трупа у престоницу Норвешке. Већ пре тога, комунистичке новине *Рагник* (*Arbeideren*) нападе су норвешку врховну команду за давање отпора

Хитлеровим трупама јер је Комунистичка партија Норвешке сматрала овај рат ратом против Велике Британије а не Норвешке. По освајању Норвешке нацисти су дозволили комунистима да наставе са штампањем својих новина. Комунисти су тада тражили од Немаца да их именују за надзорнике свих радничких организација у Норвешкој, што су нацисти и урадили под условом да раде удружено са Квислинговом фашистичком организацијом,

Совјети су 13. априла 1941. потписали Пакт о ненападању са Јапаном, трећим чланом Тројног савеза Немачка–Италија–Јапан.

Последњи совјетски воз натоварен добрима за нацистичку Немачку прешао је совјетско-немачку границу у правцу запада у два сата ујутру, 22. јуна 1941. У граничној зони воз је прошао кроз огромну концентрацију немачких трупа које су чекале на знак да почну са инвазијом на Совјетски Савез, што се десило доста касније.

Најистакнутија карактеристика југословенских комуниста била је њихова способност да тридесет година чувају тајну своје колаборације са нацифашистичким окупатором.

Комунистичка партија Југославије, као и све друге комунистичке партије света, примила је са одобравањем Совјетско-нацистички пакт од августа 1939. Зато нису учествовали у београдском пучу 27. марта 1941. Као што су то радиле све друге комунистичке партије, тако је и југословенска бојкотовала и саботирала сваки напор Југославије да учврсти своју одбрану према нацифашистичком непријатељу. Може се без устручавања рећи да је колаборација југословенских комуниста са нацифашистима после августа 1939. била тотална.

Тек 4. јула 1941. године, по директном наређењу Коминтерне, југословенски комунисти су почели да разговарају о отпору окупатору. Међутим, већ у септембру те исте године комунисти су, заједно са црногорским

сепаратистима, учествовали у преговорима са италијанским окупатором. У комунистичкој делегацији били су Блажо Јовановић, Пеко Дапчевић и Ђуро Чегановић. А посебна партијска делегација учествовала је у преговорима са представницима Друге италијанске армије у Словенији.

Најважнији преговори које су Партија и партизански врховни штаб водили са окупатором били су преговори са немачким окупатором почевши од јесени 1942. па надаље све док није постало очигледно да ће нацисти да изгубе рат. У делегацији коју су именовали Централни комитет КПЈ и партизански врховни штаб били су Милован Ђилас, Влатко Велебит и Коча Поповић. Делегација је под протекцијом есесоваца отпутовала за Загреб, где су преговори окончани и Пакт о ненападању потписан. По том нацистичко-партизанском пакту, комунисти Југославије су се обавезали да неће ометати немачки железнички саобраћај на прузи Београд–Сушак, којом су нацисти снабдевали ратним материјалом и другим потребама своје трупе у Италији, где су савезници надирали према северу пошто су извршили инвазију на југу Италије. Заузврат, Немци су се обавезали да не узнемиравају комунисте и партизанске јединице на територији коју је партизански врховни штаб означио.

Поред горенаведених, Комунистичка партија Југославије је у разна друга времена делегирала и друге своје поверљиве чланове да преговарају са окупатором. Највећи број ових преговора је остварен у Загребу, где је Маријан Стилиновић оперисао из хотела *Естланада*. Код њега у хотел долазио је често и Влатко Велебит. Партија је овој двојници касније додала и Јосипа Брачића и Бориса Бакрача, као и друге. Као делегат партизанског врховног штаба, Бакрач се састао са Немцима у Загребу преко двадесет пет пута.

Ови комунистичко-партизански преговори и разни уговори са нацифашистичким окупатором, повезани са сталним партизанским нападима на Михаиловићеве јединице, уклонили су за нацисте потребу да ма у које време од 1943. године па надаље морају да употребе више од две своје дивизије у борби против активних антиокупаторских снага у Југославији. Често су употребљавали далеко мање од две дивизије.